

Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.I.50/2023/8.

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2023. augusztus 31. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntető ügyben a Győri Törvényszék 2023. február 3. napján kihirdetett B.65/2022/57. számú **ítéletét megváltoztatja,**

a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlott vonatkozásában fegyházban határozza meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlottak terhére megállapított bűncselekmény minősítése helyesen: Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat, (3) bekezdés, a II.r. vádlott személyi igazolvány száma: szám1.

A Terhelt1 I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamába beszámítani rendeli az elsőfokú ítélet kihirdetésétől, 2023. február 3. napjától a mai napig, 2023. augusztus 31. napjáig letartóztatásban töltött időt.

Indokolás

[1] A Győri Törvényszék 2023. február 3. napján kihirdetett B.65/2022/57. számú ítéletében Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószerkereskedelem büntettében. (Btk. 176. § (1) bekezdés, (3) bekezdés). Ezért őt 6 év szabadságvesztésre és 6 év Magyarország területéről történő kiutasításra ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. Megállapította, hogy az I. r. vádlott a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamába beszámítani rendelte az I. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt.

[2] Terhelt2 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószerkereskedelem büntettében. (Btk. 176. § (1) bekezdés, (3) bekezdés). Ezért őt 5 év 6 hónap szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. Megállapította, hogy a II. r. vádlott a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A törvényszék az I. r. vádlottal szemben 8.486.250,- forint erejéig, a II. r. vádlottal szemben 10.440.000,- forint

erejéig vagyonekhozást rendelt el. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az ügyész jelentett be fellebbezést mindkét vádlott terhére súlyosbítás, valamint a végrehajtási fokozat megváltoztatása érdekében.

[4] A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.330/2022/3-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Rámutatott, hogy a felülbírálat korlátozott. Kifejtette, hogy a törvényszék az eljárási szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást. Jelezte, hogy a tényállás megalapozottsága nem vizsgálható, de a [14] bekezdésben az I. rendű vádlottnak átadott összeg tévesen került leírásra. Egyebekben a törvényszék helytálló következtetést vont a vádlottak bűnösségére, cselekményük minősítése is törvényes.

[5] Az értékelt enyhítő körülmények kapcsán kifejtette, hogy az időmúlást túl nagy nyomattal nem lehet értékelni, hiszen nem tekinthető jelentősnek. A vádlottak életkorára tekintettel a büntetlen előélet nagy nyomattal nem bír, míg az I. r. vádlott személyiségzavara beszámítási képességét nem érintette, ezért enyhítő körülményként nem vehető figyelembe. A törvényi minimum mértékére tekintettel a végrehajtandó szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekményt elkövető vádlottak esetében a megbánás sem bír nagy jelentőséggel részbeni beismerésük mellett. Ugyanakkor álláspontja szerint a súlyosítás irányába ható körülmények nagyobb száma és nyomatéka lényegesen hosszabb tartamú szabadságvesztés és az ehhez igazodó kiutasítás és közügyektől eltiltás kiszabását teszik indokolttá a jogalkotó által megkívánt kétirányú büntetési célok elérése érdekében.

[6] Érvelése szerint a Btk. 37. § (3) bekezdés a) pont ad) alpontja alapján a vádlottak terhére rótt bűncselekmény esetén a végrehajtás fokozata fegyház, a Btk. 35. § (2) bekezdésének alkalmazására pedig a bünteteskiszabási körülmények együttes értékelése nem ad lehetőséget.

[7] Minderre figyelemmel indítványozta, hogy az ítéltábla az ügyész fellebbezését nyilvános ülésen bírálja el, az elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdésére tekintettel változtassa meg, a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztéseket súlyosítsa, az I. r. vádlottat hosszabb időre utasítsa ki Magyarország területéről, a II. r. vádlottat hosszabb időre tiltsa el a közügyek gyakorlásától, a végrehajtás fokozatát pedig mindkét vádlott esetében fegyházban határozza meg.

[8] Az I. r. vádlott védője az ügyészi fellebbezésre tett észrevételében kifejtette, hogy a védelem nem terjesztett elő fellebbezést, mivel az I. r. vádlottat az elsőfokú eljárás lelkileg megviselte, bűnösségének elismerése mellett szeretett volna már túl lenni az eljáráson, a büntetés-végrehajtási intézetben munkát vállalni és a maga részéről mindent megtenni annak érdekében, hogy minél hamarabb szabadlábra kerüljön. Hozzáfűzte, fellebbezést védenccé kérésére nem terjesztett elő, ugyanakkor az ügyészségi fellebbezésre tekintettel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az I. r. vádlott büntetését ne súlyosbítsa, illetve a jogszabályi lehetőségével élve a kiszabott büntetést enyhítse.

[9] Kitért arra is, hogy a le nem foglalt kábítószer tiszta hatóanyagtartalmát nem lehet a lefoglalt kábítószer tiszta hatóanyag tartalma alapján kiszámítani, ez a kérdés nem szakértői, hanem bizonyítási kérdés. Így a védelem számítása szerint a kábítószer kereskedelem tekintetében az I. r. vádlott terhére róható kábítószer hatóanyagtartalma egyrészt a lefoglalt kábítószer tekintetében nem 31,4 gramm, hanem 29,6 gramm /tisztá hatóanyag-tartalom, másrészt a kábítószer összmenyisége nem 184,32 gramm, hanem 5,6 gramm. Így a bűncselekmény mennyiségi értelemben jelentős mennyiség lesz, de büntetés kiszabási kérdés, hogy a jelentős mennyiség 3,52 szeresét veszi alapul a bíróság vagy az ítéleti tényállásban megjelölt közel 20 szoros értéket.

[10] Rámutatott arra is, hogy az ügyészség a bűncselekmények elszaporodottságát statisztikai adatokkal nem igazolta, ennek hiányában pedig erre alappal hivatkozni nem lehet. Kifejtette továbbá, hogy az I. r. vádlott Szlovákiában magyar, Magyarországon pedig szlovák, emiatt - bár mindent megtett a magatartási szabályok betartása érdekében - sokkal nehezebb volt a kapcsolattartása, a beilleszkedése a magyar börtönben. Munkát a jogerős ítélet hiányában nem vállalhatott, pedig arra folyamatosan jelentkezett, ugyanakkor az intézeti magatartása példamutató, vele szemben semmilyen probléma nem merült fel. Büntetés kiszabási tényező a letartóztatásban töltött idővel járó fokozott lelki megterhelés is, valamint az idegen államban lévő fogvatartás ténye, melyeket az elsőfokú ítélet kihirdetése óta eltelt idő tekintetében is figyelembe kell venni. Hivatkozott arra is, hogy védence megélhetését nem bűncselekményekből, hanem legális munkából fedezte, az elfogása idején is Magyarországon dolgozott. Bár maga is kábítószer fogyasztó volt és emiatt a büntetés-végrehajtási intézeti elterelésen is részt vett, minden tőle elvárható dolgot megtett azért, hogy a korábbi kábítószer fogyasztása az életében további problémát nem jelentsen. Személyiségzavarban is szenved, amely mindenképpen nehezíti a helyes döntéshez vezető utat, mindenképpen olyan helyzetet teremthet, mely az adott élethelyzetben történt megfelelő döntést nehezíti. Fiatal felnőtt, büntetlen előéletű, a családja mindenben mellette áll, álláspontja szerint védence mindent meg fog tenni egy helyes és törvénytisztelő életút felé.

[11] Az ítéltábla nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban írtakat fenntartotta, mindkét vádlott esetében a szabadságvesztés büntetés súlyosítását, a végrehajtási fokozat fegyházban történő megállapítását, az I. r. vádlott esetében hosszabb tartamú kiutasítás, míg a II. r. vádlott esetében hosszabb tartamú közügyektől eltiltás kiszabását indítványozta.

[12] Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen az észrevételében előadottakkal egyezően indítványozta a védenccével szemben kiszabott büntetés enyhítését.

[13] A II. r. vádlott védője az ítéltábla nyilvános ülésén az enyhítő körülmények bemutatását követően az elsőfokú bíróság ítéletének enyhítésére, másodsorban helybenhagyására tett indítványt.

[14] Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott védőjéhez, kijelentette, hogy nagyon megbánta, amit tett.

[15] A II. r. vádlott az utolsó szó jogán a védőjével egyezően kérte a büntetésének enyhítését.

[16] Az ítéltábla a Győri Törvényszék ítéletét a Be. 599. § szerint megtartott nyilvános ülésen a Be. 590. § (3) bekezdésében meghatározott keretek között bírálta felül.

[17] A Be. 590. § (1) és (2) bekezdése szerint ugyanis a másodfokú bíróság, amennyiben a törvény kivételt nem tesz, a fellebbezéssel érintett ítéletet teljeskörűen, az azt megelőző eljárással együtt bírálja felül. A felülbírálat során vizsgálja az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását, tekintet nélkül arra, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

[18] Abban az esetben azonban, ha a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontjára figyelemmel a fellebbezés kizárólag a kiszabott büntetés vagy az alkalmazott intézkedés neme és mértéke vagy tartama ellen irányul, a másodfokú bíróság a Be. 590. § (3) bekezdése alapján az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett ezen rendelkezését, illetve részét bírálja felül, és a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, továbbá a határozatát is az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja.

[19] Miután az ügyész a törvényszék ítéletével szemben a vádlottak terhére kizárólag a kiszabott büntetés tartama miatt, súlyosításért jelentett be fellebbezést, az ítéltábla felülbírálati jogköre a Be. 590. § (3) bekezdésében meghatározottak alapján csak e sérelmes elsőbírói rendelkezésekre korlátozódott, azzal, hogy a Be. 590. § (5) bekezdésében meghatározottak alapján az elsőfokú bíróság eljárását, valamint a törvényszék bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezését is vizsgálnia kellett.

[20] Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően folytatta le a büntetőeljárást, és nem vétett olyan, a Be. 607. § (1), 608. § (1) és 609. § (1) bekezdésében felsorolt eljárásjogi szabálysértést, mulasztást, amely az érdemi felülbírálat akadályát jelentette volna.

[21] Korlátozott felülbírálat esetén a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel a másodfokú bíróság nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, továbbá a határozatát is az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, ahhoz érdemben nem nyúlhat. Ezzel együtt is nyilvánvaló elírás folytán pontosítani szükséges a tényállást a [14] bekezdésben a fellebbviteli főügyészség indítványának is megfelelően annyiban, hogy a II. r. vádlott által fizetett összeg 8.486.250,- Ft volt, és ugyanilyen leírási hiba található a [24] pontban, ahol kimaradt, hogy az 1843,2 % a jelentős mennyiség alsó határát haladja meg ennyivel. Az I. r. vádlott védője hivatkozott beadványában, illetve a fellebbviteli főügyészség indítványára tett észrevételében arra, hogy a le nem foglalt kábítószer hatóanyagtartalmát az elsőfokú bíróság nem a BSZKI adatai alapján számolta. Ezt az ítéltábla is észlelte, azonban a tényállás megváltoztatására a fellebbezés keretei közt a fenti törvényi előírások alapján a másodfokú bíróságnak nem volt lehetősége.

[22] Az ítéltábla megítélése szerint a törvényszék által megállapított és a fentiek szerint a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás mellett okszerűen került sor a vádlottak bűnösségének megállapítására, továbbá a terhükre megállapított bűncselekmények minősítése is megfelel az anyagi jog szabályainak, az adott tényállás mellett a vádlottak felmentésére, vagy velük szemben az eljárás megszüntetésére nincs törvényes lehetőség. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság sem a rendelkező részben, sem a jogi indokolásában nem jelölte meg, hogy a Btk. 176. § (1) bekezdésében írt elkövetési magatartások közül a vádlottak által megvalósított cselekmény melyik fordulatnak felel meg. Az irányadónak tekintendő tényállásból megállapíthatóan mindkét vádlott a „kereskedés” elkövetési magatartást valósította meg. Kétségtelen, hogy az I. r. vádlott csak a II. r. vádlottnak értékesítette a kábítószer, nyilvánvalóan haszonnal, továbbá az eladott mennyiségekből a kábítószer vásárlás gyakoriságából tudnia kellett azt is, hogy a megvásárolt kábítószer a II. r. vádlott is tovább értékesíti, vagyis több fogyasztó számára juttatja el. Ezért az ítéltábla – az 1/2007. Büntető jogegységi határozatban adott iránymutatás alapulvételével – a törvényhelyen belül felhívta az (1) bekezdés IV. fordulatát is.

[23] A büntetés kiszabása során az enyhítő és súlyosító körülményeket az elsőfokú bíróság nagyrészt helyesen vette számba, és azokat a súlyuknak is megfelelően értékelte.

[24] Az alkalmazott joghátrányokat illetően az ügyészség nem minden alap nélkül támadta a törvényi minimumot egy évvel, illetve fél évvel meghaladó tartamú szabadságvesztéseket. Ahogy hivatkozott rá, valóban nem lehet nagy nyomatékkal a vádlottak javára értékelni az időmúlást és megbánásukat, az I. r. vádlott személyiségzavara pedig nem enyhítő körülmény, mivel nem éri el az elmebetegség súlyosságát.

[25] A joghátrány meghatározása során a büntetés generális és speciális célja mellett figyelemmel kell lenni a büntetéskiszabás egyéb szempontjaira, így a bűncselekmény konkrét tárgyi súlyára, a fokozatosság elvére, a belső arányosság és a tetterányos büntetéskiszabás követelményére is. Mindezeket a körülményeket kellett mérlegelnie az ítéltáblának akkor,

amikor állást foglalt abban a kérdésben, hogy a törvényszék törvénysértően enyhe, vagy törvénysértően súlyos büntetést szabott ki.

[26] A jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószerrel visszaélés bűncselekményének a kábítószeres hatóanyagtartalmát illetően nincs felső határa, így a jelentős mennyiség alsó határát 21-szeresen, illetve 18-szorosan meghaladó hatóanyagtartalmú kábítószer az országos, illetve régiós mennyiségeket tekintve nem a súlyosabb megítélésű cselekmények közé sorolható.

[27] Az eljárási törvény azonos tényállás esetén a másodfokú bíróság számára tiltja a büntetés kisebb mérvű megváltoztatását, míg a nagyobb mértékű súlyosítást az ítélet belső arányosságának megtartását is szem előtt tartva az ítéltábla nem látta indokolhatónak. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a törvényszék által kiszabott büntetések még nem olyan súlytalanok, amelyek mellett elmondható lenne, hogy a büntetlen előéletű vádlottak esetében nem szolgálnák kellőképpen a megfelelő visszatartó erőt, s még elégségesnek látszanak a generálprevenációs célok elérésére is. E kérdéskörnél figyelemmel volt az ítéltábla a kellő egyéniesítés és a fokozatosság elvére is, ezért a szabadságvesztés büntetéseken és az azokkal arányos kiutasítás és közügyektől eltiltás mellékbüntetésen sem kívánt változtatni.

[28] Egyetértett ellenben a fellebbviteli főügyességgel a szabadságvesztés végrehajtási fokozata kapcsán kifejtett érveléssel. A törvényszék által hivatkozott rendezett személyi körülmények és büntetlen előélet önmagában nem elégséges érv az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megadására.

[29] A fentiekből is következik, hogy az inkább méltányosak mondható szabadságvesztések kiszabására a vádlottak mellett szóló enyhítő körülmények messzemenő figyelembevételével került sor, így annak enyhítésére nem kerülhetett sor, súlyosítása pedig a fentiek értelmében nem indokolható. Miután azonban olyan körülményt az ítéltábla nem észlelt, amely lehetőséget nyújtana a törvényben előírtnál eggyel enyhébb fokozat meghatározására, ezért a törvényszék ítéletét a Be. 606. §-a alapján megváltoztatta és a szabadságvesztést mindkét vádlott esetében - a törvényben előírtak megfelelően - a Btk. 37. § (3) bekezdés a) pont ad) alpontja szerint fegyházban rendelte végrehajtani. Egyéb rendelkezéseit azonban – mivel azok törvényesek voltak – a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[30] Az ítéltábla az I. r. vádlott által letartóztatásban töltött idő beszámításáról a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Győr, 2023. augusztus 31.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
a tanács elnöke

Dr. Élő András sk.
előadó bíró

Szalai dr. Joánovits Krisztina sk.
bíró

Záradék:

A Győri Ítéltábla ítélete és ezáltal a Győri Törvényszék 2023. február 3. napján kihirdetett B.65/2022/57. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2023. augusztus 31.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
a tanács elnöke